

Hip. Hippie. Hipocondria

"I Andy Warhol passant per ser més hip que ningú, guanyant imcomptables dòlars a força d'inventar estils amb hipocondria distant."

No sé quina proporció dels lectors estivals d'aquesta revista tenen una edat mitjana inferior a la quasi provecta, i per tant no sé quants deuen recordar Woodstock, aquell gran aplec de l'any seixanta-nou que ara torna, vint-i cinc anys després, ordenat, higienitzat i convenientment patrocinat per Pepsi Cola i Apple Computers. De tot cal celebrar les bodes de plata, de la "primavera de Praga", del maig del 68 o del primer -i gairebé últim- home a la Lluna. És un costum molt digne i decent, com les societats conjugals que commemoren, si poden, el quart de segle de la seua constitució. Falta saber quants serem vius per celebrar també, com els veterans de Normandia, el mig segle i les noces d'or. Serà un bell espectacle. O no serà res, perquè tinc la impressió que, a pesar de la higiene i del patrocini comercial, aquella història s'acaba finalment, no podia durar sempre. Cosa que, d'altra banda, em produeix una certa dosi de tristesa, un efecte *hip* en el sentit dur de la paraula, una forma d'hipocondria. No passa res, deu ser natural, i en definitiva és tornar als orígens -americans, no cal dir-ho- de l'època que ara no sé si es commemora només, o si es tanca.

L'època comença immediatament després de la II Guerra Mundial, no a Europa, on prou faena tenien refent ruïnes (i encara quedà temps per inventar l'existencialisme, Piaff, Juliette Greco i el primer Brassens), sinó a Nova York i províncies adjacents: era un país amb una certa proporció de gent descollocada, abatuda, positivament incapaç de sumar-se a la gloriosa vulgaritat dominant, amics del jazz, de la poesia i també d'alguna droga més o menys utilitària. Es van posar de nom de marca "la generació *beat*". No era mal nom, si pensem que *beat* vol dir entre altres coses fastiguejat, avorrit, cansat i una mica tirat a la vora del camí. El meu Webster's gros explica que *beat* es diu "de o de qui pertany a un grup de gent jove als Estats Units que rebutja les actituds i forma de vestir convencionals, etc., i exhibeix un *slang* extremat i un interès per la música de jazz i per algunes altres formes d'expressió artística". Era el temps de Ginsberg, de Jack Kerouac i de William Burroughs, carretera oberta o locals fumats del Village, de James Dean rebel sense causa (les "causes" vindrien després), i de Miles Davies i el *cool jazz*. Aquella generació va resultar perfectament *hip*, aquesta és la novetat, vull dir que per primera vegada una gent que es col·locava al

marge del corrent principal, contra els *nerds* i els *square*, contra la massa integrada, van acabar convertint-se en els pares d'una massa nova i d'un corrent que acabaria sent més integrat i central que qualsevol altre. A mi em resulta curiós que la paraula *hip* (a més de significar "anca") significa "estar al dia, ben informat de les novetats, i dins dels corrents de moda", més o menys, i també "estar amb l'ànim baix, deprimat, malencònic, obsessiu, ofès". Bé, aquesta última versió va amb estar *hipped*, la primera amb ser un *hipster*, i de la primera accepció és d'on deriva el nostre entranyable mot *hippie*. Segurament m'he fet un embolic, però ja sé per on vaig. Els primers que es van dir *hippies* eren un "altre grup" de joves que es van posar al compàs de la generació *beat*, germans menors, els nens del *baby boom* arribats en edats de canviar-se de roba i de gastar algun cèntim. S'avorrien, estaven deprimits, esperaven una causa, però sobretot els calia un "estil", una manera d'expressar-se que no fóra la insuportablement confortable dels pares. De manera que van trobar el camí obert pels *beat* (com definiríem un *hippie* sinó com un *beat* que ha substituït el jazz pel rock, a més d'anar una mica més enllà en matèria floral?), i s'hi van precipitar en massa. En massa, aquest és el punt.

La resta és cosa coneguda: una petita i profunda revolució, i un immens negoci. I Andy Warhol passant per ser més *hip* que ningú, guanyant imcomptables dòlars a força d'inventar estils amb hipocondria distant: Andy Warhol era una mena de Dalí en versió molt més *cool*. I les bandes, més rock i derivats, les robes, les modes, les càndides comunes, algun habitant de masos deshabitats, la mirada sobre el món que semblava -el món i la mirada- que ja no podria tornar mai a ser igual. Que siga veritat, i per molts anys. **Joan F. Mira**